

Justitsministeren (Alberti): Jeg beder meget undskyldt, at jeg begik denne Fejltagelse; det var paa Grund af, at jeg ikke er saa godt hjemme i det høje Tings Forretningsorden endnu som i det andet Tings Forretningsorden, der vistnok paa dette Punkt er afvigende derfra.

P. G. C. Jensen: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg ønsker at gøre i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelse om Ændringsforslaget Nr. 50. Det interesserede mig meget at høre, hvilken Grund der skal have været den afgørende for Folketinget til at sætte den Bestemmelse ind, om hvilken jeg har talt. Maa jeg tillade mig i den Anledning at sige, at det vel ogsaa nærmest maa siges at bunde i, at Folketinget nærer Mistillid til Forligsmæglerne; thi hvis man virkelig troede paa dette, at naar den ene Part havde Lov til at møde ved Sagfører, saa vilde den anden føle sig forpligtet lige over for sig selv til ogsaa at lade møde ved Sagfører, fordi han ellers frygtede for, at han ikke vilde kunne staa sig, saa er det det samme som at sige: vi kunne ikke vente os, at vore Forligskommissioner ville støtte den Part, der møder personligt, lige overfor den Sagfører, der møder for den anden Part. Intet i Verden kan nu være urimeligere og urigtigere end dette. Jeg kan i denne Henseende slutte mig til de Udtalelser, der kom fra det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) om dette Forhold, hvori han støttede mig. Jeg har ikke ringe Erfaring med Hensyn til Forligskommissionernes Virksomhed, og jeg har set udmærkede Resultater deraf, udmærket smukke Bestræbelser fra Forligskommissionærernes Side for at faa en Sag ordnet paa en fornuftig Maade og naturligvis saaledes, at der er taget fornødent Hensyn til dem, der trængte til Forligskommissionens Understøttelse i Forhandlingerne. Jeg tror derfor, at man med fuldkommen Sikkerhed kan paastaa, at hvis det, som vistnok alle erkende, er den mest urimelige Fordom, som jeg tidligere omtalte, den, at Sagførerne skulde ønske at paaføre Processer og faa Processer, og derfor ikke ville gaa ind paa Forlig, saa er det en endnu meget større og meget værre Fornærmelse mod Forligskommissionærerne, hvis man virkelig mener, at man ikke kan møde i Forligskommissionen med Ro og Sikkerhed og Bevidstheden om, at man der ikke vil blive tilføjlet nogen Uret, selv om der møder den allersnildeste Procurator i Verden.

Justitsministeren (Alberti): Jeg tror ikke, det ærede Medlem har ganske Ret i denne Opfattelse; der ligger ikke i det, jeg har sagt, eller i det Referat, jeg har givet af Stemningen i Folketinget paa dette Punkt, noget, hvoraf der kunde sluttes, at man i Folketinget skulde nære Mistillid til Forligskommissionærerne. Man kan højst deraf slutte, at man i Folketinget mener, at de Lægmænd, som møde i Forligskommissionen, ikke mene, at Forligskommissionærerne kunne staa sig i Debatten med en Sagfører. Det er det højeste, men jeg mener, at man ikke en Gang kan gaa saa vidt. Jeg tror, at man ud fra den Stemning, jeg har nævnt, ikke kan slutte andet, end at man i Folketinget mener, at Lægmands Respekt for Sagførernes overlegne Dygtighed er saa overordentlig og saa stor, at de tro, at de ikke, selv med vore dygtige Forligskommissionærers Bistand, kunne staa sig mod Sagførerne ved Forligets Afslutning. Jeg skal vedblivende anbefale, at man ikke vedtager Ændringsforslag under Nr. 50, og jeg kan ikke se, at der egentlig i det, jeg har nævnt, skulde være nogen som helst Tanke om, at man ude omkring i Befolkningen skulde nære nogen Fordom lige over for Sagførerstanden.

Dalsgaard: Som allerede bemærket af den ærede Ordfører (Nellemann), der talte først, er Ændringsforslaget Nr. 71 til § 168 stillet som Imødekommen af et Andragende, der er udsendt til den højtærede Minister og Tingets Retsudvalg fra Kreditforeningernes staaende Udvalg. Ændringsforslaget gaar ud paa, at til de Genstande, som ved Udlæg ikke maa skilles fra en Ejendom, høre ogsaa „Foderroer, Foderkartofler og Sukkerroeaffald“. Da denne Bestemmelse er af ikke ringe Betydning, finder jeg Anledning til paa Kreditforeningernes Vegne at rette en Tak til det ærede Udvalg, fordi det har stillet Ændringsforslaget, og til den højtærede Minister, der saa vidt jeg forstaar det, tiltraadte det. Bestemmelsen har en ikke ringe Betydning for Realkredit, og det er derfor mit Haab, at ogsaa det andet Ting kan slutte sig til dette Forslag.

Anden Ordfører (Goos): Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 35 skal jeg bemærke, at det vistnok har sin fuldstændige Rigtighed, hvad den højtærede Minister bemærkede, at Bestemmelsen om Statens Tilskud til Københavns Politi er truffen ved en Slags Kontrakt, og at Til-